

Arrest

nr. 91 334 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOLVOET, die loco advocaat J. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar echtgenoot dienden op 6 april 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 2 april 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 23 januari 2012, zowel ten aanzien van verzoekster als haar echtgenoot, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster en haar echtgenoot stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 80 519 van 27 april 2012 weigerde ook de Raad verzoekster en haar echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 8 mei 2012 diende verzoekster een aanvraag in om, overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 juni 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 29 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[J. M.] [...]

+ partner:

[A. A.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[M. M. Z.] [...]

[M. M. R.] [...]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [A. A.], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag van de arts-adviseur d.d. 12.06.2012 in gesloten omslag).

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg om medische redenen.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (betrokkene haalt aan dat zij haar land van herkomst gedwongen is moeten ontvluchten wegens bedreigingen van haar familie en dat zij vreest voor bloedwraak) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft,

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaft volgende toelichting:

"[...]

Derhalve beslist de gemachtigde dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, of kan uit het medische dossier niet worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De gemachtigde acht het niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Naar het oordeel van verzoekster heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in casu een manifeste appreciatiefout gemaakt.

Verzoekster wenst de verwerende partij op de ernst van haar situatie te wijzen, die onlosmakelijk verbonden is met hetgeen verzoekster [heeft] moeten ondergaan in haar land van herkomst, vandaar de vermelding ervan in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Verzoekster neemt medicatie waaruit blijkt dat haar situatie wel degelijk als ernstig dient te worden beschouwd. Enerzijds dient zij Sipralaxa (10 mg) in te nemen, een geneesmiddel dat wordt gebruikt voor de behandeling van depressie en angststoornissen. Daarnaast dient zij eveneens Seroquel XR in te nemen, zijnde een antipsychotisch geneesmiddel, teneinde de waanvoorstellingen, de angsten en compulsiviteit tegen te gaan.

Het attest maakt tevens melding van psychotische eigenschappen en verwijst naar een eventueel post-traumatisch stress syndroom in hoofde van verzoekster.

Dokter [G.] maakt in zijn medisch verslag gewag van pre-psychotische eigenschappen die bij gebreke van enige behandeling kunnen verergeren en zelfs kunnen leiden tot een totaal psychotisch worden van verzoekster, met andere woorden een zware psychotische ziekte.

Ook uit de duur van de vereiste behandeling die door dokter [G.] wordt beschreven in het medisch getuigschrift - meerdere maanden of zelfs jaren - blijkt dat de situatie in hoofde van verzoekster niet kan afgeschilderd worden als zijnde niet ernstig.

Indien uit het dossier zou blijken dat er twijfel bestaat omtrent bepaalde beweringen, zoals bijvoorbeeld de ziekenhuisopname van verzoekster naar aanleiding van haar suïcidepoging begin maart 2012, dan had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie of de adviserende geneesheer hierover bijkomende inlichtingen dienen op te vragen bij verzoekster, zeker gelet op de ernst van de situatie in haren hoofde.

Concluante wenst overigens op te merken dat noch uit de tekst van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het medisch getuigschrift blijkt wat de geneesheer exact dient neer te schrijven om de graad van de ernst van de ziekte in hoofde van verzoekster te preciseren.

De situatie van verzoekster dient wel degelijk als ernstig te worden beschouwd. Verwerende partij kan bijgevolg niet eenvoudigweg tot het besluit komen dat de aanvraag in hoofde van verzoekster ongegrond is daar de medische elementen aangehaald door verzoekster niet weerhouden konden worden.

Deze beslissing is onvoldoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

Nochtans dient de beslissing van de verwerende partij afdoende gemotiveerd [te] zijn, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Met andere woorden, de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, rekening houdende met het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu geenszins afdoende worden genoemd, zeker niet wanneer rekening wordt gehouden met het gewicht van de genomen beslissing, en houdt bijgevolg een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve [over]heid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoekster gaat niet akkoord met de opgegeven motivering.

Aangezien aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat verzoekers herhalen dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte en de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekster, niet afdoende motiveerde en hierdoor de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen terzake schendt.

Dat de terugleiding van verzoekster naar Pakistan in ieder geval een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Het zijn immers net de voorgaanden die verzoekster in haar land van herkomst meemaakte, die de oorzaak zijn van de problematiek in haren hoofde.

Verzoekster is er als de dood voor om teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst. Zij heeft een enorme angst dat haar en haar echtgenoot en haar kinderen iets zou worden aangedaan als gevolg van de 'bloedwraak' ingevolge het feit dat zij getrouwd is met iemand van een lagere kaste. Verzoekster wijst erop dat de bloedwraak een frequent voorkomend probleem is aldaar.

Verzoekster herhaalt dat zij begin maart werd opgenomen in het ziekenhuis naar aanleiding van een zelfmoordpoging. Aldaar heeft zij de nodige medicatie en een passende behandeling gekregen. Bij gebreke aan behandeling of de juiste medicatie zou haar gezondheidstoestand evenwel opnieuw verslechteren, hetgeen wordt bevestigd in het door verzoekster neergelegde medisch verslag.

Deze problematiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet in overweging genomen, doch wordt eenvoudig van de hand gedaan als 'niet terzake dienend'. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu heeft de gemachtigde veel te lichtzinnig geoordeeld tot weigering van de machtiging, zonder rekening te houden met de feitelijke omstandigheden terzake. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de tekst van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat voor een recht op verblijf in aanmerking komt een persoon die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven werd afgeleid uit het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag voegde, waarin werd gediagnostiseerd dat ze lijdt aan een depressie met complicaties. De ambtenaar-geneesheer oordeelde d.d. 12 juni 2012 dat die aandoening niet voldoet aan de graad van ernst zoals omschreven in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling kan redelijkerwijs niet te wijten zijn aan een gebrek in het standaard medisch getuigschrift.

Verzoekers betwisten de elementen waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseerde overigens niet.

Verwerende partij moet [...] wijzen op het feit dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht om medische redenen beoogt voor personen die omwille van de severiteit van aandoening en het gebrek aan een adequate behandeling een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RVV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt in haar rechtspraak dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (N. t. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42) .

Bovendien preciseert Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de vooruitgang in de medische wetenschap, tezamen met de sociale en economische verschillen tussen landen, impliceren dat de kwaliteit van behandeling voorhanden in lidstaten sterk kan verschillen van deze van het land van herkomst. Hoewel het Hof verklaart dat het noodzakelijk is, gelet op het fundamentele recht vervat in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, een zekere flexibiliteit aan de dag te brengen om in uitzonderlijke gevallen verwijdering te voorkomen, wordt verder bepaald dat deze rechtspraak allesbehalve impliceert dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Dit zou immers een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen. (N v. United Kingdom, 27 mei 2008, § 42)

Het is daarom evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen een ernstige depressie en de 'mogelijkheid' dat verzoekster lijdt aan een post-traumatische stress stoornis niet een "zeer uitzonderlijk geval waarbij dwingende redenen bestaan die tegen de uitwijzing pleiten" evenaart in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dit des te meer in het licht dat de ambtenaar-geneesheer bij de behandeling van het verzoek om advies is komen vast te stellen dat aan de aanvraag geen verslag van verzoeksters hospitalisatie in maart 2012 naar aanleiding van een suïcidepoging, noch een psychiatrisch verslag werd toegevoegd.

Zodoende kan ten aanzien van verwerende partij geen onzorgvuldigheid bij de behandeling van de aanvraag worden vastgesteld, maar beging verzoekster zelf een onzorgvuldigheid wanneer ze, menende aanspraak te kunnen maken op het recht op verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, naliet om bewijzen aan te brengen ter staving van haar beweringen.

Gezien niet is aangetoond dat verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar [zij] verblijft, kan ook niet worden vastgesteld dat gebeurtenissen in haar land van oorsprong rechtstreeks aan de oorsprong lagen van een dergelijke ziekte.

Zoals in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd, zijn de beweringen dat ze haar land van oorsprong moest ontvluchten omwille van bedreigingen door haar familie en uit vrees voor bloedwraak, elementen die op zich geen betrekking hebben om haar medische toestand, maar vallen ze in de eerste plaats binnen de beoordelingsbevoegdheid van [de] Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in het kader van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals geregeld in Hoof[d]stuk II van Titel II van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wenst verwerende partij ten aanzien van de opgeworpen schending de formele motiveringsplicht [te] duiden dat uit het verzoekschrift bleek dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu was bereikt. Daarom werd onmiddellijk overgegaan tot de benadering van het middel van uit het oogpunt van de materiële motiveringplicht, vermits uit verzoekers grieven bleek dat ze deze aanvoerden.

Verwerende partij steunt zich hierbij op de volgende rechtspraak van de Raad:

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verweerder terecht opwerpt, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen en dat de aangevoerde gezondheidsproblematiek niet de graad van ernst heeft die conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist is om te kunnen besluiten dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt voert zij een schending aan van

de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft of hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoekster lijdt aan een depressie met complicaties mogelijk in het kader van een posttraumatisch stresssyndroom. Evenmin wordt betwist dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt haar op zich niet verhindert om te reizen en dat geen mantelzorg om medische redenen vereist is.

Verzoekster houdt evenwel voor dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde ten onrechte heeft gesteld dat de aandoening waaraan zij lijdt niet ernstig is. Zij gaat hierbij echter uit van een verkeerde lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze heeft immers niet gesteld dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt niet ernstig zou zijn, doch wel dat de aangevoerde gezondheidsproblematiek niet levensbedreigend is en derhalve niet ernstig genoeg is om te kunnen besluiten dat een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij heeft hierbij geduid rekening te hebben gehouden met de wijze waarop voormelde verdragsbepaling wordt geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Door toe te lichten dat haar psychische problemen het gevolg zijn van haar problemen in Pakistan, door te verduidelijken dat zij medicatie dient te nemen, door de diagnose die gesteld werd door de arts die zij consulteerde weer te geven en door uiteen te zetten dat zij verscheidene maanden of jaren zal moeten worden behandeld en haar situatie zonder gepaste behandeling zal verslechteren toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Zij toont met haar uiteenzetting ook niet aan dat deze beslissing genomen is met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er moet in dit verband op gewezen worden dat uit de voorbereidende werken van de wet waarbij het artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd blijkt dat verweerder rekening dient te houden met de individuele situatie van de aanvrager en dat er dient te worden *“geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35) en uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat dit gebeurde.

In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer voorts niet dat deze in twijfel trok dat zij in het verleden gehospitaliseerd werd ingevolge een zelfmoordpoging. De ambtenaar-geneesheer heeft dit gegeven zelfs expliciet vermeld in zijn advies. Het feit dat voormelde geneesheer ook aangaf dat geen hospitalisatieverslag werd gevoegd, zodat het hem niet mogelijk was om de duur van de hospitalisatie vast te stellen, doet aan voorgaande constataatie geen afbreuk.

Verzoekster betoogt nog dat niet blijkt op welke wijze de graad van ernst van een ziekte dient te worden vermeld in een standaard medisch getuigschrift, doch toont hiermee evenmin aan dat de wijze waarop verweerder haar situatie apprecieerde incorrect is. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, daarenboven haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet afgewezen omdat er enige onduidelijkheid zou bestaan inzake de graad van ernst van haar ziekte, maar omdat hij van oordeel was dat haar gezondheidsprobleem niet voldoende ernstig is om haar een verblijfsmachtiging toe te staan, wat impliceert dat hij de graad van ernst van deze aandoening voldoende kon inschatten.

Verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met de appreciatie van haar gezondheidstoestand door de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, maar toont hiermee geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zij toont een dergelijke schending ook niet aan door te betogen dat verweerder weigerde de redenen die haar ertoe brachten haar land van herkomst te verlaten te betrekken bij de beoordeling van haar aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft er immers terecht op gewezen dat verzoeksters vrees dat zij, haar echtgenoot of haar kinderen in Pakistan het slachtoffer zouden worden van bloedwraak niet dienend is bij de beoordeling of zij om medische redenen tot een verblijf kan worden gemachtigd. Verweerder diende namelijk enkel na te gaan of de aangevoerde medische problematiek zelf aanleiding kon geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging. Louter ten overvloede moet bovendien worden gesteld dat de door verzoekster aangevoerde vrees reeds onderzocht werd en de adjunct-commissaris en de Raad oordeelden dat er geen reden bestond om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zodat niet blijkt dat verzoekster, gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, deze problematiek nog op ontvankelijke wijze kon aanbrengen in het raam van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

3.3.3. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat er in voorliggende zaak een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster voorhoudt dat een terugleiding naar Pakistan een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken, doch uit het oog verliest dat de bestreden beslissing geen beslissing tot terugleiding naar Pakistan bevat.

Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Tevens moet – in zoverre het de bedoeling is van verzoekster om opnieuw te verwijzen naar de motieven die haar ertoe brachten haar land te ontvluchten – nogmaals worden herhaald dat de Raad bij arrest nr. 80 519 van 27 april 2012 reeds vaststelde dat verzoekster niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen subsidiaire beschermingsstatus kon toekennen. Het gegeven dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert, gelet op wat is bepaald in § 2, b van deze bepaling, dat werd vastgesteld dat de door deze vreemdeling ingeroepen argumentatie niet leidde tot de conclusie dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestond.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder de door verzoekster aangebrachte medische gegevens in aanmerking heeft genomen en haar beschouwingen niet toelaten vast te stellen dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het feit dat verzoekster zelf naliet om bepaalde gegevens, zoals verslagen over een ziekenhuisopname, bij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te voegen laat enkel toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad en niet dat verweerder voormeld beginsel van behoorlijk bestuur zou miskend hebben. Op verweerder rust trouwens geenszins de verplichting om verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd zelf met stukken te onderbouwen of om eventuele lacunes in haar bewijsvoering te ondervangen.

3.3.5. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK